

1

สูญสิ้น

วันนี้ก็เป็นเหมือนทุกวันที่กิจวัตรประจำวันของบาร์คเริ่มต้นขึ้นด้วยการเรียกประชุมเพื่อนบ้านที่ไม่ค่อยจะเต็มใจมากนัก แต่เงือกทุกตัวก็รู้ว่าขึ้นปล่อยไว้แล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ครั้งหน้าที่ไผ่ขึ้นมาผิวน้ำจะต้องเจอกับกิเลนหนุ่มสติแตกพร้อมเรื่องเล่าที่จะยาวกว่าเดิมกว่าสิบเท่า

ยิ่งหลังจากได้ออกไปทำภารกิจมาช่วงหลังบาร์คเลยยิ่งมีเรื่องให้พูดได้มากกว่าเดิม และแน่นอน...ทุกเรื่องเกินจริงแบบก๊อไม่กลับ เรื่องราวที่เหมือนหนึ่งมันคืออีโรผู้นำทีมทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแทบจะไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ระหว่างที่บาร์คกำลังเล่าวีรกรรมจอมปลอมของมันอยู่นั่นเอง เงือกสาวกลุ่มหนึ่งก็แอบคุยกัน

“ลูกมันนั่นนะเธอ”

“ใช่ สภาพยับเยินมาเลย ไม่รู้ไปเจออะไรมา แถมพอถามก็ไม่ยอมเล่าให้ฟังอีก”

“ให้บอกว่ารายนั้นไปพัดกับมังกรมายน่าเชื่อว่าเจ้าบาร์คชะอีก”

เสียงหัวเราะของเหล่าเงือกสาวดังคึกคัก และเพิ่งจะรู้ว่าเสียงของบาร์คเงียบหายไป มีเพียงสายตาที่พุ่งเคื่องจ้องมาแทน

“อะไรละ พวกเราก็พูดตามที่เห็นเท่านั้นละ” พูดจบเหล่าเงือกสาวก็กระโดดหนีกลับลงไปใต้น้ำ ทั้งให้บาร์คยืนติดอ่างกับคำพูดแก้ตัวของตัวเอง

“กะ กะ ก็ข้าเก่งกว่าพวกนั้นไงละถึงได้ มะ มะ ไม่เป็นอะไร” ไม่มีใครอยู่ฟังคำพูดปลอบใจตัวเองของบาร์ค

“ชะ ใช่ ตะ ตะ ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว”

ถึงจะปลอบใจตัวเองอย่างไร บาร์คก็ยังรู้สึกแคลงใจเหมือนกับทุกคนเหมือนกัน แต่แล้วมันก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่าง ทว่ามันสมองของมันไม่อาจรู้ได้ในทันทีว่าสิ่งที่ผิดปกตินั้นคืออะไร จึงเริ่มบินวนไปรอบๆ เกาะกลางน้ำของตัวเอง

เมื่อครบรอบมันก็พบว่า รูปร่างของเกาะเปลี่ยนไป!

“ต้องรีบเอาเรื่องนี้ไปบอกกับเจ้าหญิง” ว่าแล้วมันก็บินทะยานขึ้นไปบนปราสาท แต่ระหว่างทางนั้นเองมันก็ได้เห็นคอลล์ยนั่งเหมะอยู่ริมน้ำ และท่าทางเหม่อเหมือนคนไร้วิญญาณ

“กำลังฝึกวิชาน้ำนิ่งในบ่อเหรอคอลล์ย” บาร์คบินลงมาทักเพราะคอลล์ยเอาแต่นั่งจ้องหน้าตัวเองในน้ำ ขนาดบาร์คเข้ามาใกล้ก็ยังไม่รู้สึกตัว ไม่สมกับเป็นคอลล์ยคนเดิมสักนิด

“อืม กำลังจะบรรลุขั้นสูงสุดแล้ว” คอลล์ยตอบแบบขี้เล่นตามเคย

เพียงแต่น้ำเสียงเหมือนคนใกล้ตาย

“...เป็นอะไรมากรีปเล่าเนีย” ขนาดบาร์คยังรู้เลยว่าคอลย์ไม่
ปกติอย่างแรง

“ฮ่าๆ...สบายดี”

ไม่รู้ทำไม แต่บาร์ครู้สึกว่เสียงหัวเราะของคอลย์เหมือนเสียง
ร้องไห้มากกว่า ทุกอย่างดูจะตรงกันข้ามกับคำว่าสบายดีโดยสิ้นเชิง ถึง
บาร์คจะไม่ได้เข้าใจอะไรสักซึ่งแต่ทำทางแบบนี้ อย่างไรก็ตามก็ต้องเกี่ยวกับ
ภารกิจคราวก่อนแบบไม่ต้องสงสัย

“ว่าแต่เจ้าเถอะ ตะกี้กำลังจะไปไหนเหรอ” คอลย์หันมาถาม
ซึ่งทำให้บาร์คนึกขึ้นได้

“จริงด้วย! เรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่มากๆ เลย เข้าไม่ได้แล้ว” บาร์ค
แปร่งร่างแล้วทะยานขึ้นฟ้า แต่รอบนี้หัวคอลย์มาด้วย

แต่คอลย์กลับไม่ใส่ใจทั้งๆ ที่ปกติไม่ชอบโดนหัวตัวไปมาแบบนี้
ทว่าเวลานี้คอลย์ยังจมอยู่กับความเศร้าเรื่องของนีน่าจนไม่สนใจเรื่องอื่น
สิ่งที่เขาทั้งไว้ว่าจะไม่ใช่แค่หัวใจ แต่อาจเป็นวิญญาณด้วยก็ได้

ด้วยความเร็วสูงในการบินของบาร์คเพียงครู่เดียวก็มาถึงตัว
ปราสาทซาเครต้าและไม่รอช้าพุ่งตัวทะยานเป็นกระสุนปืนเข้าไปตรง
หน้าต่างห้องสมุดที่เปิดทิ้งไว้ทันที

“เจ้าหญิงชาร์ลอตต์ฯ มีข่าวใหญ่มาบอก” บาร์คร้องเสียงดัง แต่
เสียงตอนที่มันชนกับผนังห้องดังกว่า

“อ้าว บาร์ค” ชาร์มมิ่งที่อยู่ใกล้ที่สุดเดินเข้ามาหาและหัวค่อมัน
ขึ้นมาจากพื้นแบบไม่ค่อยดูคำเตือนัก

“เจ้าหญิงละ เจ้าหญิงชาร์ลอตต์” ศีรษะของมันแทบจะหมุนรอบคอ

“เจ้าหญิงไปหาข้อมูลอยู่ทางไหน มีอะไรหรือ?”

“ແ່แล้ว! นี่มันเรื่องใหญ่ ใหญ่ๆ ใหญ่มาก”

“เจ้าก็มีแต่เรื่องใหญ่ตลอด ข้าไม่เคยเห็นมีเรื่องเล็กสักที”

“คราวนี้ใหญ่จริงๆ นะ”

“ไหนลองว่ามาสิ ใหญ่แค่ไหน”

“ก็เกาะของข้านะสิ มันเล็กลง”

“...แล้วไหนบอกเรื่องใหญ่”

“ไม่ตกลงนะ! ข้าจะไปหาเจ้าหญิง” ว่าแล้วมันก็วิ่งไปสุดแรง แต่เป็นจังหวะที่ชาร์ลิตต์เดินออกมาจากชอกตู้หนังสือพอดี เท้าของเธอเลยเตะเสยปลายคางมันไปแบบไม่ตั้งใจแต่ก็ทำเอาบาร์คกลิ้งไปนอนสลบอยู่ตรงมุมห้อง

“จะ เจ้าหญิงชาร์ลิตต์” แค่ชาร์มมิ่งเห็นสีหน้าของชาร์ลิตต์ก็รู้แล้วว่าเธอกำลังหงุดหงิด

สิ่งที่ชาร์ลิตต์ทำหลังจากไหล่น้ำเข้ามาก็คือการปาหนังสือที่ถือมาด้วยลงพื้นก่อนจะกระแทบข้าวากับโครงกระดูกมาแต่ชาติปางก่อน วันนี้เจ้าหญิงชาร์ลิตต์ก็ยังคงเหมือนเช่นทุกวัน เจ้าอาร์มณ...แต่งดงาม

“ท่าทางแบบนี้คงไม่ได้อะไรเลยใช่ไหมคะ” ชาร์มมิ่งยิ้มสู้แต่เจออีกฝ่ายหันมาแยกเขี้ยวใส่

“หนู” เจ้าหญิงพุดขึ้นเบาๆ

“หนูมันทำไมหรือคะ?”

ชาร์ลิตต์ไม่ตอบเพียงแต่ชี้ไปที่หนังสือซึ่งพอชาร์มมิ่งหยิบขึ้นมาเปิดดูก็เข้าใจสาเหตุที่เจ้าหญิงอาร์มณเสียทันที เพราะมีบางหน้าโดนหนูกัดจนหายไปทั้งแผ่นและอาจจะเป็นหน้าที่สำคัญด้วย

“ต้องล้างบาง ไซ้แล้วต้องเผามันให้เหี้ยน” เจ้าหญิงชาร์ลอตต์เดินดุ่มๆ ไปหยิบตะเกียงขึ้นมา และชาร์มมิ่งก็รู้งานดีว่าถ้าไม่ห้ามมีหวังเธอเผาปราสาททั้งแน่

“ใจเย็นๆ ก่อนสิคะ ขึ้นเจ้าหญิงเอาแต่ยุ่งอยู่กับหนู ก็ไม่มีเวลาหาข้อมูลสำหรับภารกิจต่อไปกันพอดี”

“จริงของเจ้า...ฉันส่งคนไปตามลูนล์มา ข้าจะให้เขาจัดการหนู”

“ไม่ได้เข้าใจเลยสินะ” ชาร์มมิ่งได้แต่หัวเราะแห้งๆ แบบไม่รู้จะแย่งอย่างไรดีแล้ว และความช่วยของเจ้าบาร์คก็ยังไม่หมด เพราะพอได้สติเงยหน้าขึ้นจากพื้นก็เจอหน้าชาร์ลอตต์จ้องเขม็งใส่

“ไปตามลูนล์มาเดี๋ยวนี้!” พุดจบชาร์ลอตต์ก็ขว้างบาร์คกลับออกไปทางหน้าต่าง

ถึงมันอยากจะบินกลับไปเพื่อบอกฐานะของตัวเองก่อน แต่ก็รู้อีกว่าพุดไปตอนเจ้าหญิงชาร์ลอตต์ของขึ้นแบบนี้ก็เหมือนเอาน้ำมันราดเข้ากองไฟ และคนที่จะดับไฟนี้ได้ก็มีแค่คนเดียว...

ทว่าเมื่อบาร์คจากไปแล้วทุกคนจึงสังเกตว่าที่ข้างหน้าต่างยังมีคนนั่งจุ่มปึกเป็นผีตายซากอกอยู่อีกคน ชาร์ลอตต์ไม่ใส่ใจเพราะต้องไปหาข้อมูลต่อ ชาร์มมิ่งเลยได้แต่ยิ้มแห้งๆ และจำใจเดินเข้าไปซักถามคอลล์ด้วยตัวเอง

“คอลล์” ชาร์มมิ่งนั่งยองๆ ลงข้างตัวคอลล์พลางใช้นิ้วจิ้มไปที่แก้ม

และไม่เพียงแค่อียงหัวตามแรงจิ้ม แต่คอลล์ถึงกับล้มกลิ้งไปทั้งตัวแถมม้วนตัวหนีจนไปอยู่สุดฟากอีกด้านของห้อง

“...นี่ขำน่ารังเกียจขนาดนั้นเลยหรือ” ชาร์มมิ่งมองคอลล์ที่นั่งสั่น

หึ๊งๆ เพราะอาการที่นึกว่าหายแล้วกำเริบขึ้นมาอีก

คอลย์สายหน้าแทนคำตอบ เขาไม่ได้ร้องเกียจเพียงแต่รู้สึกไม่ดี และทำตัวไม่ถูกเวลาอยู่ใกล้ผู้หญิงแบบสองต่อสอง ทุกครั้งที่ถูกเข้าใกล้ หรือแตะต้องตัวเขาจะพานึกถึงสมัยเด็ก ซึ่งเขาเป็นลูกชายคนสุดท้อง และทั้งครอบครัวก็มีแต่ผู้หญิง บรรดาพวกพี่ๆ ก็สรรหาวิธีกลั่นแกล้งเขา สารพัดจนถึงขั้นปางตายมาแล้วก็เคย และนั่นก็เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้ทำไมคอลย์ถึงถนัดในเรื่องวิ่งเร็วและสังเกตการณ์

“ก็น่าจะรู้ว่าทำไมเข้าถึงเป็นแบบนี้” ถึงคอลย์ไม่พูดมาตรงๆ แต่ชาร์มมิ่งเองก็มีเครือข่ายข่าวสารอยู่รอบด้าน แม้กระทั่งที่คอลย์เคยโดนพวกพี่สาวรุมแกล้งสมัยเด็กเธอก็รู้เหมือนกัน ที่เธอใช้งานเขาได้โดยที่เขาไม่กล้าหือก็เพราะว่าเธอกุมความลับของเขาไว้มากมายนั่นเอง

“...นั่นก็แปลก ปกติเจ้าโดนยาและแคไหนดกยังหัวเราะได้ แต่ทำไมคราวนี้ทำหน้าที่เป็นศพล้มเผลอได้ล่ะ” ชาร์มมิ่งขยับเข้ามานั่งยองๆ โดยเว้นระยะห่างจากคอลย์สามก้าว ซึ่งเป็นระยะที่ปลอดภัยที่จะทำให้เขาไม่ออกอาการ

“ยุ่งน่า ถ้าไม่มีอะไรจะเข้าไปแล้ว” คอลย์รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาเมื่อมีคนเข้ามายุ่งกับความรู้สึกอันละเอียดอ่อนของเขา

“หยุดเลย” ถึงชาร์มมิ่งจะนั่งยองๆ แต่มือก็ยังไว คิ้วขมวดของคอลย์เอาไว้ได้จนเจ้าตัวต้องรีบถอยกลับมานั่งท่าเดิม

“จะอะไรกับข้าพนักหนา! ให้เข้าอยู่คนเดียวบ้างสิ” คอลย์โวย แต่ชาร์มมิ่งก็ใช้สายตาดำจ้องเขม็งใส่

“ปล่อยไปเถอะชาร์มมิ่ง แฟนเขาเพิ่งเสียไป” ชาร์มมิ่งพูดขึ้นลอยๆ ขณะเดินผ่านไป

“ไม่ใช่แฟนเพีย!” คอรัยเถียง ยิ่งอยากจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับด้วย

“...น่าหงุดหงิดแฮะ” ชาร์มมิ่งเริ่มจ้องคอรัยตาขวาง ขณะขยับตัวเข้าไปใกล้อีกนิดเหมือนจงใจจะลงโทษ

“เล่ามาให้หมดนะ ไม่งั้น...” ชาร์มมิ่งหยิบสมุดเก่าๆ เล่มหนึ่งออกมาซึ่งมันเขียนไว้ตรงปกว่า ‘ไดอะรีลับสุดยอดของ...คอรัย’ แค่นี้ได้เห็นปกคอรัยก็สะดุ้งโหยง

“นะ นะ โหนบบอกว่าเผาทิ้งไปแล้วไง” คอรัยปากสั่นมือสั่นยิ่งกว่าเดิม

“จะเผาทำไมฆ่าจะตาย เก็บไว้อ่านเล่นตอนเซ็งๆ โดยเฉพาะเลยนะเนี่ย” ชาร์มมิ่งบอกพลางเปิดพลิกดูแบบผ่านๆ แต่ก็ทำเอาคอรัยร้องเสียงหลงออกมา

“อย่านะ!”

“...จะยอมเล่าให้ฟังดีๆ หรือยัง”

“ตามบัญชาขอรับนายหญิง” คอรัยหมดท่าต่อต้านจนถึงขั้นต้องคุกเข่าเท้าชิดกันและหมอบลงอย่างนอบน้อม

หลังจาก (โดนบังคับ) เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ฟังแล้ว คอรัยก็ยังซี๊ดมกะทือยิ่งกว่าเดิมเพราะสิ่งที่พยายามลืมหลับผุดขึ้นมาจนชัดเจนอีกครั้ง แต่เขาก็เป็นลูกผู้ชาย จะร้องไห้ให้ใครเห็นก็น่าอายเกินเลยพยายามกลืนน้ำตาไว้

ชาร์มมิ่งนั่งฟังจนจบโดยไม่พูดอะไร แต่ถึงไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์จริงก็พอจะเดาได้ว่าสิ่งนี้ได้สร้างรอยแผลทิ้งไว้ในใจคอรัย คำปลอบใจดูจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่คอรัยต้องการและสิ่งนั้นก็ไม่ใช่อะไรที่เพื่อนรักของเขา

อย่างคุณล้จะเป็นคนบอกได้

“...เออ” ชาร์มมิ่งอ้าปากออกแต่กลับปิดสนิทอย่างรวดเร็วเหมือนกำลังซึ่งใจกับสิ่งที่จะพูดออกไป มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยเพราะบางทีคำพูดของเธออาจจะทำให้แผลของคอลย์ฉีกกว้างขึ้นกว่าเดิมก็ได้ แต่พอเงยหน้าขึ้นมาเจอสีหน้าอมทุกข์ของคอลย์ ความรู้สึกหงุดหงิดก็ทำให้เธอต้องพูดออกมา

“นี่นะเธอคอลย์...ความเข้มแข็งของเจ้าเป็นแค่ภาพลวงตาหรือหหรือ หากเป็นเช่นนั้น...ใครคนนั้นของเจ้าคงมองผิดไป...รวมถึงข้าด้วย” ประโยคหลังชาร์มมิ่งพูดเบาๆ กับตัวเองและเธอก็ก้มหน้าลงแบบไม่กล้าดูผลว่าจะออกหัวหรือออกก้อย

เวลาผ่านไปด้วยความอึดอัดโดยที่ทั้งคู่ไม่ได้พูดอะไรกันอีกเหมือนวันว่างไว้สำหรับการใช้ความคิดทบทวนเรื่องต่างๆ กระทั่ง...

“โอ้เว้ย!” คอลย์ใช้กำปั้นเขกหน้าผากตัวเองอย่างแรงก่อนจะลุกขึ้น

“พอๆ คนอย่างข้าไม่เหมาะกับบทเศร้หรือหрок ไปเที่ยวให้หายเบื่อดีกว่า” คอลย์ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้จะกลับไปใช้ชีวิตตามปกติ แต่ชาร์มมิ่งกั๊ดไม่ปล่อย เธอหยิบสมุดไดอะรี่ออกมาชูอีกครั้ง

“หึๆ คิดเธอว่าคอลย์คนนี้จะกลัวไ้ความน่าอับอายขายขี้หน้าของตัวเองเมื่อตอนเด็กนะ ของแค่นี้ไม่กลัวหรือหุเพีย ด้านชะอย่าง” คอลย์หันกลับไปทำอย่างไม่กลัวเกรงฟ้าดิน เพียงแต่คนอย่างชาร์มมิ่งน่ากลัวยิ่งกว่าฟ้าดิน...เธอหยิบเอาสมุดปกสีชมพูอีกเล่ม ออกมาหน้าปกเขียนไว้ว่า ‘บันทึกรักสีชมพูของคอลย์’

โดยไม่ต้องใช้คำพูดให้ขู่เข็นคอลย์ก็ได้กลับไปหมอบกระแทกกับพื้น

ด้วยความอ่อนน้อมอย่างที่สุดเท่าที่ชีวิตนี้จะทำได้ แต่ถึงจะทำตัวนำ
สมเพศแค่นั้น ในสายตาของชาร์มมิ่งนั้นค่อยๆ กลับมาเป็นคนเดิมแล้ว

“...ข้ามีงานจะให้ทำ”

บาร์คยังคงบินวนตามหาลูณัลในเมือง แต่การจะหาคน
ในเมืองขนาดใหญ่ย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย และมันก็เป็นกิเลนไม่ใช่สุนัขจิ้งจอก
ดีจะได้ตามกลิ่นถูก วิธีที่ง่ายที่สุดก็มีแต่...

“เมฆโอเค ทิศทางลมเยี่ยม ตำแหน่ง...ข้างมันเถอะ” บาร์คบินลง
มาเกาะอยู่บนรูปปั้นตรงจัตุรัสกลางเมืองและเริ่มต้นเรียกสายฟ้าลงมา
และก็มีเมฆที่เคย สายฟ้าที่ไม่เคยพลาดเป้าผ่าใส่มันดังสนั่นหวั่นไหว

และก็ตามคาด คนที่เข้ามาลากตัวมันออกไปจากชาวมุงก็ไม่ใช่ใคร
นอกเสียจากลูณัล

“เรื่องวิธีฆ่าตัวตายของเจ้าข้าไม่ยากยุ่งด้วยหรอกนะ แต่อย่า
ทะลึ่งมาเรียกสายฟ้ากลางเมืองจะได้ไหมเดี๋ยวไปโดนใครเข้า” ลูณัลแบก
ตัวบาร์คพาดบ่าพาลางบ่นไปด้วย แต่พอมันเอ่ยชื่อเจ้าหญิงชาร์ลิตขึ้นมา
เท่านั้นปากของลูณัลก็หยุดขยับทันที หากแต่เป็นเท่าที่ควบคุมเร็วขึ้น
และไม่ถึงครึ่งชั่วโมงให้หลังเขาก็มาถึงปราสาท แต่ก็มาในสภาพแทบ
ขาดใจตาย

“ซี! หลังข้ามาก็ไวกว่าแท้ๆ” บาร์คทำเป็นยี้ด แต่แน่ละ ลูณัลไม่
อยากพุ่งเข้าไปในห้องสมุดด้วยความเร็วสูงจนถูกอัดติดเป็นเนื้อเดียวกับ
กำแพงก่อนจะโดนเจ้าหญิงสุดเฮี้ยบจับโยนเข้าคุก

“ไม่ละ เกรงใจ” ลูณัลทำเป็นเนียนตอบออกไปก่อนจะรีบเร่งฝ่าเท้า
เพื่อไปยังห้องสมุดซึ่งเป็นทีเดียวที่จะได้เจอตัวชาร์ลิต ก่อนจะเข้าไป

ลูนัลก็พยายามแฉ่ประตูห้องที่ละนิดเพื่อส่องดูก่อนว่าเวลานี้ระเบิดที่ชื่อว่าชาร์ลิตตถูกจุดชนวนไว้แล้วหรือยัง

แต่พอเห็นเก้าอี้ที่ถูกจัดวางไว้บนแท่นทำเลียนแบบให้เหมือนบัลลังก์โดยมีเจ้าหญิงเจ้าอารมณ์กำลังนั่งกอดอกก็รู้ได้ทันทีว่าชนวนไม่ได้แค่ถูกจุด แต่กำลังไหม้อย่างรวดเร็วด้วย ทั้งๆ ที่ตัวเจ้าหญิงมีผ้าปิดหน้าไว้ แต่ลูนัลก็รู้ได้เพราะดูจากอากัปกิริยาของเธอบวกกับตัวแท่นที่ยื่นชนาบข้างทั้งสองด้านไว้

ยิ่งกับชาร์มมิ่งที่ออกเดินทางไปทำภารกิจกับลูนัล ซึ่งมักจะยืนทางขวาของเจ้าหญิงเป็นประจำ เขาสามารถพยากรณ์ได้เลยว่ายามใดที่ชาร์มมิ่งอารมณ์เสียอยู่เจ้าหญิงจะพูดอะไรเป็นอย่างแรก

“ซ้า ซ้ามาก ซ้าที่สุด” ลูนัลท่องคำนี้ออกมาพร้อมกับดันประตูให้เปิดออก

“ซ้า ซ้ามาก ซ้าที่สุด” ทุกคำพูดที่ดังขึ้นเหมือนกับที่ลูนัลคิดไว้

“เดจาวู” ลูนัลแอบขยิบตากับบาร์คซึ่งกลั่นหัวเราะอยู่ ขณะที่ชาร์ลิตตซึ่งสวมบทชาร์มมิ่งอยู่เคียงตัวไปกระซิบบอกบทกับชาร์มมิ่งตัวจริงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้

“ช่างเถอะ เราเป็นคนใจกว้าง เรื่องมาสายนิดๆ หน่อยๆ จะไม่ถือโทษก็ได้” ชาร์มมิ่งที่เป็นคนพูดแทนชาร์ลิตตก็ตอบคำพูดเดียวกันไว้แบบไม่ผิดเพี้ยน

“ขอบ คุณ ครับ” ลูนัลลากเสียงยานคางแบบคำพูดไปทางน้ำเสียงไปทาง

“...พวกเรามีศัตรูตัวร้ายที่ต้องกำจัด” ชาร์มมิ่งพยายามพูดให้ฟังดูน่ากลัวตามที่ชาร์ลิตตสั่ง แต่ก็พยายามกลั่นหัวเราะเต็มที่

“ใคร...พะยะค่ะ” ลุนล์ถามแบบใครรู้เพราะนอกจากโอดินแล้ว เขาก็ยังไม่เห็นใครที่จะเป็นอันตรายได้เท่าเลย

“...หนู เจ้าต้องกำจัดหนูภายในปราสาทนี้ให้หมด” ชาร์มมิ่งทำเสียงจริงจังสุดชีวิตทั้งๆ ที่ในใจฆ่าแทบตาย

“เดี๋ยวพอเจ้าหมอนี่ปฏิเสธก็ให้เข้าไปเลยนะว่าถ้าไม่ทำจะให้เป็น จักรการแมลงสาปแทน” ชาร์ลลอตตริบกระซิบต่ออย่างนึ๊กสนุก ทว่า

“แค่นั้นใช่ไหม...พะยะค่ะ” ลุนล์ไม่ปฏิเสธ เล่นเอาทั้งชาร์ลลอต และชาร์มมิ่งอิงไปพักใหญ่

“ปกติสังอะไรไปเขาจะต้องปฏิเสธหัวชนฝาไว้ก่อนไม่ใช่หรอ เพคะ” ชาร์มมิ่งเป็นฝ่ายหันมาซุบซิบกับชาร์ลลอตแทน

“นั่นสิ” ชาร์ลลอตจ้องลุนล์พาลงขมวดคิ้ว

“แล้วเรื่องภารกิจต่อไปละถึงไหนแล้ว...พะยะค่ะ” ลุนล์รีบเปลี่ยนเรื่องคุย ไม่งั้นเดี๋ยวเกิดเจอสั่งให้ไปทำอะไรพิลึกพิลั่นกว่านี้จะช่วยหนักกว่าเดิม

“ก็เพราะเจ้าหนูบ้านั้นทำหนังสือเสียหายหมด ตอนนี้อยู่ยังไม่มี ข้อมูลอะไรเลย คงต้องหาจากหนังสือที่ใช้เปรียบเทียบกับแทน”

“...รีบหน่อยก็ดี...พะยะค่ะ” ลุนล์เดินกลับออกมาจากห้องทันที ปล່อยให้เสียงร้องวีดแตกของชาร์ลลอตดังอยู่ข้างหลัง แต่สาเหตุที่เขา ตกลงรับทำงานๆ ก็เพราะรู้อยู่แล้วว่าที่เรียกตัวเขามาก็เพื่อจะแกล้งเล่น เลยริบๆ รับคำแล้วริบๆ ซิงหนี

“หมอนันคิดว่าข้าเป็นใครกัน! จะรับคำสั่งแต่ละที พุดให้มันดีๆ หน่อยไม่ได้หรือไงกัน คอยดูเถอะ ก่อนเจ้าจับหนูเสร็จ ทุกอย่างก็จะพร้อม สำหรับภารกิจต่อไปแล้ว โยะๆ” ชาร์ลลอตเริ่มไฟติดและไม่บ่อยครั้งนัก

ที่เธอจะเอาอารมณ์ส่วนนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

“คิดจะไม่ให้ลูนส์ได้พักเลยสินะเพคะ แหมๆ น่าสงสาร” ชาร์มมิ่งทำหน้าที่นางเอกเพราะอย่างน้อยชาร์ลอตก็กลับไปทำหน้าที่ของตัวเองได้แล้ว และไม่ว่าจะอย่างไรลูนส์ก็เป็นยาดีสำหรับเธอไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง

แต่เมื่อชาร์ลอตหายากลับเข้าไปในชั้นหนังสือ ชาร์มมิ่งก็จับกระดิ่งแก้วขึ้นมาส่งเบาๆ และพริบตานั่นคือสิ่งที่ซ่อนตัวอยู่ตรงขอบระเบียบด้านนอกหน้าต่างก็กระโดดเข้ามา

“เพื่อนเจ้าคิดอะไรอยู่กันแน่ เล่นเอาผิดคาดไปเลยนะคราวนี้” ชาร์มมิ่งกลับมาพูดตามปกติปราศจากคราบหญิงผู้สูงศักดิ์

“ไม่หรอก ลูนส์ไม่ชอบตามใจเจ้าหญิงอยู่แล้ว คงจะได้ว่าปฏิเสธไปจะเจออะไรเลยตัดบทหลบหน้าให้ฝ่ายนี้คลั่งแทน” คอรัลตอบก่อนจะพากันเดินมายืนแอบอยู่หลังตู้หนังสือ เพราะหากลูนส์วกกลับมาจะได้หลบได้ทัน แต่ในอีกทางเขาก็กังการหลบไม่ให้ชาร์มมิ่งเข้าใกล้เหมือนกัน ไม่งั้นเดี๋ยวตื่นเต้นจนพูดไม่เป็นภาษาอีก

“ในเมืองนี้จะมีสักกี่คนกันที่กล้าขัดใจท่านชาร์ลอตได้เท่ากับลูนส์” ชาร์มมิ่งหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเริ่มทำหน้าที่เคียดขึ้นมา

“แล้วเรื่องที่ให้ไปดูละ” ชาร์มมิ่งถามขณะเดินไปที่หน้าต่างอีกด้านหนึ่งของห้องสมุดและมองดูทะเลสาบข้างล่าง

“เป็นอย่างที่เจ้าบาร์คบอก น้ำขึ้นสูงผิดปกติ พวกนกก็เริ่มบินย้ายถิ่นต่างๆ ที่ยังไม่ถึงฤดู”

“...ไม่มีเวลาแล้ว”

“เรามีเวลาเสมอ ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้อย่างไรต่างหาก”

เมื่อชาร์มมิ่งหันกลับมา คอรัลก็ไม่ได้อยู่ในห้องแล้ว เหลือเพียง

แค่ช่อดอกกุหลาบสีทองที่วางไว้บนเก้าอี้ ซึ่งนี่คงเป็นของแทนคำขอบคุณ
ในแบบของคอลลีย์ สำหรับคำพูดที่ช่วยจุดริ้งเขาให้กลับมาเป็นคนเดิมได้

งานของลูนัลเริ่มต้นที่หอนาฬิกา ซึ่งเขาคิดว่าเหมาะแก่การ
ตั้งเป็นเมืองหรรษาของพวกเขา และก็ยังคงเป็นลูนัลที่ทำอะไรทำจริงไม่
เว้นแม้แต่การจับหนู อุปกรณ์ทั้งตาข่ายและกรงดักจับก็แขวนไว้เต็มตัว

“ถ้าเรื่องจับหนูไม่มีใครเก่งกาจไปกว่าท่านบาร์คผู้นี้หรอก ะ
ฮ่าๆ” แค่เปิดประตูหอนาฬิกาออกเจ้าบาร์คก็ตะโกนเสียงดังชะแล้ว
เลยถูกลูนัลเขกหัวส่งสอนไปที่

“ไว้เจ้าเป็นแมวก่อนเถอะค่อยไม้แบบนั้น”

“แต่ถ้าใช้ไฟของข้าละก็ นู๊ดเดียวรับรองเห็นผล” บาร์คยังไม่เลิกบ้า
ลูนัลเลยให้มันพ่นไฟ และก็ตามคาด ต่อให้เป้าจนหน้าแดงไฟที่ออกมา
ก็มีพอบแค่จุดตะเกียงเท่านั้น

“มีท่านบาร์คอยู่ด้วยไม่ต้องห่วงเรื่องแสงสว่าง” ลูนัลเองก็แก้ง
อำบาร์คขณะส่องตะเกียงดูทางที่ค่อนข้างมืดในหอคอยที่ไม่มีหน้าต่าง
เลยแบบนี้

“ชะ ข้ากลัวที่นั่นจะไหม้เป็นจุณเพราะไฟต่างหากเลยไม่ได้เอาจริง”

“ครับๆ ทราบแล้วครับ” ลูนัลทำเป็นไม่สนใจและเริ่มทำงานต่อ
แต่ยังไม่ทันขึ้นไปมีเงาพุ่งพรวดลงมาจากด้านบนสุด

“กรี๊ด!” บาร์คร้องเสียงหลงก่อนใคร แต่พองานั้นถูกแสงตะเกียง
ก็เห็นว่าแท้ที่จริงก็คือคอลลีย์ที่ใช้เชือกโรยตัวลงมา

“ก๊ากๆๆ เจ้านี่สุดยอดไปเลยบาร์ค เกิดมาข้าก็เพิ่งเคยเห็นกิเลน
แต่ตัวแตกก็วันนี้ละ” คอลลีย์หัวเราะจนน้ำตาเล็ด

“ตะ ตะ ตะกึ่มั่นเสียง ละ ละ ลม จริงไหมลูนล์” บาร์คหันไปหาพวก แต่ที่เห็นคือลูนล์ที่ยืนหันหน้าเข้ากำแพงและตัวสั่นเพราะกลัณหวัระอยู่

หลังจากแกล้งหยอกบาร์คพอเป็นพิธีแล้วคอลย์ก็ชวนลูนล์เข้าเมือง แต่ว่าเขากลับยกเอาภารกิจพิเศษกำจัดหนูมาเป็นข้ออ้างในการปฏิเสธ

“โอย ไม่ต้องไปจริงจรงขนาดนั้นก็ได้ แค้จับไปสองสามตัวเจ้าหญิงก็ปลื้มจนมองเจ้าเป็นฮีโร่แล้ว”

“เจ้าลองคิดภาพชาร์ลิตตเจอนูหลังจากข้ากลับไปรายงานแล้วสิ” พอได้ยินความมั่งง่ายของเพื่อนตัวดีลูนล์เลยหันกลับมาจ้องหน้าแบบเอาเรื่อง

“อ่า พอคิดภาพออก” คอลย์เองก็เห็นเป็นภาพชาร์ลิตตร้องกรี๊ดก่อนจะส่งกององครักษ์มาลากคอลล์ไปหาทันที

“หนู คอลย์ หนู” ลูนล์ยืนหน้าไกล้เข้ามาอีกเหมือนจะตอกย้ำให้รู้ว่าความสุขของชีวิตที่เหลือของเขาขึ้นอยู่กับจำนวนหนูในกรง

“รู้แล้วๆ เชิญเจ้าทำตามใจชอบเถอะ” กับลูนล์แล้วลูกล่อลูกชนดูเหมือนจะใช้ไม่ได้ผลเลย แต่ก่อนจะกลับออกไปคอลล์นี่อะไรซัั้นได้เลยหันกลับมา

“เฮ้ เกลล ออย่าไจร้ายกับเจ้าหญิงนักสิ”

“กับคนบางคน เรายังต้องสงมาตรฐานแบบนี้ละ”

“ไอ้ที่เจ้าพูดเนี่ย จะทำให้หวัลงไปอยู่ตรงตาตุ่มได้นะ”

“ตั้งแต่รู้จักยัยนั้น ชีวิตข้าก็อยู่ต่ำกว่านั้นแล้ว”

“...เฮ้ เดียวนี้เรียกว่ายัยนั้นแล้วเหรอก นำแปลกนะไม่เคยได้ยินเจ้า

เรียกผู้หญิงคนไหนแบบนั้นมาก่อนเลย”

“รู้ไหม บางทีข้าก็คิดว่าควรจะสองมาตรฐานกับเจ้าด้วยเหมือนกัน” ลุนส์บอกพลางหันตะเกียงมาส่องหน้าคอลัย แต่อีกฝ่ายไว้อย่างกับอะไรดีเลยหายตัวไปก่อนที่จะพูดจบซะอีก แต่พอเห็นอีกฝ่ายยังยืมหิวเราะได้แบบนี้ ลุนส์ก็เริ่มหายห่วงไปอีกเรื่อง

จากนั้น ลุนส์ก็ทำงานของเขาไป ส่วนเจ้าบาร์คก็เกาะอยู่บนหัวและคอยพาลำไปเรื่อยเหมือนเคย เมื่อขึ้นมาถึงยอดหอนาฬิกาก็เป็นช่วงพระอาทิตย์ตกดินพอดี วิวจากตรงนี้ยิ่งหาที่ไต่เบรียบไม่ได้ แต่ก่อนแสงสุดท้ายของวันจะหมดไป ลุนส์ก็สังเกตเห็นชาร์มมิ่งในห้องสมุดนั่งจ่ออยู่กับตำรา

“...ชาร์ลตอบบอกว่าหนังสือโดนหนูแทะ ก็แปลว่า...ที่ห้องสมุดก็ต้องมีหนูด้วย” ลุนส์ทำหน้านึกออก

“ห้องสมุดเหวอ ข้ารู้ทางลัดๆ” บาร์คไม่เคยพลาดเวลาตัวเองมีบทบาทสำคัญขึ้นมา

พอมาถึงหน้าห้องสมุด ลุนส์ก็กลับมองซ้ายมองขวาอย่างประหม่า เพราะทุกทีเขามาที่นี่เพราะคำสั่งเจ้าหญิง แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขา มาที่นี่ด้วยความตั้งใจของตัวเอง ชายหนุ่มวางอุปกรณ์จับหนูทั้งหมดไว้ข้างประตู ยกมือขึ้นปิดหยากไย่ตามตัวจนหมดโดยลืมนำไปเสียดสนิทว่าด้านหลังก็ยังมิดชิดอยู่อีกเพียบ ก่อนจะทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาตั้งแต่เขารู้จักห้องนี้

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูแบบเบาเมื่อที่สุดของลุนส์เบาซะจนไม่มีเสียงตอบ

รับ

ก็อกๆ

คราวนี้ดังขึ้นกว่าเดิมหน่อย

“นั่นใคร” เสียงหวานปานน้ำผึ้งของชาร์มมิ่งที่ลูนส์คุ้นหูดังขึ้น
หลังประตู

“ข้าเอง”

ชาร์ลิตต์จำเสียงลูนส์ได้แม่นยำกว่าชะอีก เลยตกใจทำกองหนังสือ
ล้มกระจายเสียงดัง ลูนส์เองก็ได้ยินเสียงเลยจะเข้าไปดู แต่ชาร์ลิตต์
พุ่งเข้าชาร์ตใส่ประตูใช้ตัวดันปิดไม่ให้เขาเข้ามา

“แยละสิ ชาร์มมิ่งก็กลับไปแล้วด้วย ขึ้นให้เข้ามาตอนนี้ยุ่งแน่”
ชาร์ลิตต์คิดอย่างกระวนกระวาย

“เกิดอะไรขึ้นชาร์มมิ่ง เป็นอะไรหรือเปล่า”

“มะ ไม่เป็นไร คะ คือว่า” ชาร์ลิตต์รีบหาข้อแก้ตัวเพื่อไม่ให้เขา
เข้ามาในห้องได้

“ชาร์มมิ่ง?”

“กะ คะ คือว่าเรากำลังไปอยู่!” เธอตะโกนออกไปแบบชนิดอาย
จนแทบแทบแฉ่นดินหนี

“แบบนี้เอง...เฮ้ย เดียวสิ! ทำไมถึงไปไปอยู่ในห้องสมุดได้ละ แล้ว
เสื้อผ้าเธอไปไหน” ลูนส์เคาะประตูหนักกว่าเดิม

“อิตาทีม มีใครเขาถามผู้หญิงแบบนี้บ้างยะ แล้วหยุดเคาะสักที
เถอะ แค่ไม่อยากให้เสื้อผ้าเปื้อนฝุ่นในห้องเลยถอดไว้แค่นั้นเอง”

“ค่อยยังชั่ว เล่นเอาตกใจหมด” ลูนส์ถอนหายใจโล่งอกพลาง
หันหลังนั่งฟังประตูไว้

‘สมกับเป็นคนในวัง แค่นี้ยังให้เปื้อนฝุ่นไม่ได้’ ลูนส์คิดในใจ

แต่ไม่ได้พูดออกมา

“ข้าต่างหากที่ต้องตกใจ แล้วมาทำอะไรที่นี่ล่ะ เจ้าหญิงสั่งให้ไปจัดการพวกหนูไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่นะสิ แต่เห็นว่าหนังสือก็โดนแตะ เลยคิดว่าที่ห้องสมุดก็น่าจะมีหนูเหมือนกัน”

“จะ จริงด้วย!” ชาร์ลลอตเพิ่งจะนึกได้ งานนี้เลยต้องโทษว่าเป็นความเชื่อของตัวเอง

“เจ้าก็โดนเจ้าหญิงใช้ให้มาหาข้อมูลให้สินะ”

“ใช่ๆ แะเลยเนอะ” ชาร์ลลอตรีบตามน้ำ

“เหอะ ปากก็ทำเป็นพูดดี แต่สุดท้ายก็ต้องฟังเจ้าตามเคย ยัยเจ้าหญิงเงี้ยว”

“ว่าใครี่เงี้ยว!” ชาร์ลลอตร้องว่าในใจพลางกระซุกศอกใส่ประตูแบบลึ้มตัว

“หือ? เป็นอะไรนะ ชาร์มมิง”

“มะ ไม่มีอะไร คะ แค่นึ้นลึ้มนะ”

“ระวังหน่อยสิ เพราะถ้าเจ้าเป็นอะไรไปละก็...”

“ก็...” ชาร์ลลอตแนบหูติดประตูเพราะแอบลึ้นคำตอบของอีกฝ่ายอยู่ลึกๆ

“ก็ไม่มีคนนำทางในการกิจต่อไป แบบนั้นละก็แะเลย” พอพูดจบเสียงโครมก็ดังมาจากหลังประตูอีกครั้งจนลูนัลเริ่มสงสัยแล้วว่าข้างในเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“หน้อยแน ไอ้หมอนี่” ชาร์ลลอตแค้นชะจนอยากรเปิดประตูออกไปด่าซึ่งๆ หน้า แต่ก็ได้แค่เก็บไว้ในใจ

“ดูท่าจะกำลังยุ่งอยู่ จั๊นไปไล่จับหนูที่อื่นก่อนละกัน...เจ้าก็อย่าหักโหมนักละ เดี่ยวป่วยมากก็เป็นภาระของข้าอีก”

พอชาร์ลลอตที่กำลังจ้ำจวนเตรียมพาหนังสืออัดใส่ประตูเพื่อให้อีกฝ่ายได้ยินประโยคสุดท้ายก็เกิดอยากเปลี่ยนใจจากพาหนังสือเป็นถีบคนพูดแทน ถ้าไม่ติดว่าคำว่า ‘เจ้าหญิง’ มันคำคอละก็คงทำไปแล้ว

“...น่าหงุดหงิด ทำไมถึงเป็นคนที่น่าหงุดหงิดแบบนี้ ลูณส์!”

ระหว่างที่ลูณส์อยู่ที่หน้าห้องสมุด เขาไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังถูก โอดีนจับตาดูอยู่ แน่แน่นอนว่าการเข้าใกล้เจ้าหญิงชาร์ลลอตไม่ว่าจะด้วยเหตุผลโดยอ้อมสร้างความไม่พอใจให้บังเกิดขึ้น

“จะฆ่าเจ้าน่ะมันง่าย แต่ต้องให้ทรมานจนตายอย่างช้าๆ สิถึงจะสะใจ” โอดีนหันไปที่ชุดเกราะเหล็กที่ตั้งโชว์ไว้ตรงทางเดินก่อนจะใช้แหวนกดประทับลงไป เกราะเหล็กเกิดการหลอมละลายก่อนจะก่อร่างขึ้นมาใหม่เป็นยักษ์ตาเดียวถือดาบคู่ และจังหวะที่ลูณส์เดินผ่านมาโอดีนก็หายตัวเข้าไปซ่อนในรูปภาพที่แขวนไว้ตามข้างทางแล้ว

“ไปหาข้าวเย็นกินกันเถอะ หิวจะแย่แล้ว” บาร์คบนขณะนอนเหมะอยู่บนหัวลูณส์

“จั๊นเข้าเมืองกันเถอะจะได้ไปตามคอลัยด้วย” ลูณส์บอกพร้อมกับหยุดเดินและหันไปมองรูปหล่อเหล็กยักษ์ตาเดียว

“มีอะไรเหรอ?”

“ที่ปราสาทมีของแบบนี้อยู่ด้วยเหรอ” ลูณส์ตั้งข้อสงสัยพลางจับคางและเอียงคอใช้ความคิดจนบาร์คเกือบเลื่อนตกลงมาจากหัว

“เพิ่งเอามาละมัง รสนิยมเจ้าโอดีนเป็นยังไงก็น่าจะรู้อยู่” บาร์คก็

พูดไปเรื่อยเพราะมันหิวจนไม่สนใจอะไรแล้ว

“คงใช่” ลูนเองก็หิวเหมือนกันเลยเดินผ่านเลยไป แต่ทันทีที่เขาก้าวผ่านไปดวงตาของยักษ์ก็เลื่อนตามไปด้วย

“หือ!” ลูนรู้สึกเหมือนถูกมองเลยหันกลับมาจ้องรูปหล่อเหล็กใหม่ แต่มันก็ยังอยู่ที่เดิม

“เร็วๆ สิ หิวจนจะกินครุฑได้ทั้งตัวแล้วนะ” บาร์คร้องบ่นไม่เลิก

“เจ้านั่นจะโดนกินซะก่อน” ลูนล้อออกเดินต่อ แต่วินาทีนั้นไม่ใช่แค่รู้สึกไปเอง คราวนี้เขาได้ยินเสียงอะไรบางอย่างแหวกอากาศตามมาด้วย

ลูนทิ้งตัวหลบตามสัญญาณ ดาบเหล็กของยักษ์ตาเดียวเลยพลาดเป้าไป ถึงมันจะใช้แค่สันดาบแต่ถ้าโดนเข้าไปก็คงปางตายเหมือนกัน พอลูนตั้งหลักได้ก็รีบวิ่งไปหยิบโล่ที่แขวนไว้ตรงข้างเสา แต่หันกลับมาอีกที่ยักษ์เหล็กก็หวิดดาบใส่อย่างแรง แต่ก็ดูจะไม่ได้ช่วยอะไรเลย เพราะโล่เองก็พับเหมือนกับแขนของลูนที่หักไปแล้ว

“บาร์คหนีไป!” ลูนตะโกนสั่ง แต่บาร์คก็ต้องการจะช่วยเหลือยังปักหลักไม่หนีไปไหนและพยายามจะพ่นไฟใส่ แต่สิ่งที่ออกมากลับเป็นแค่ประกายไฟเล็กๆ ที่มดโดนยังไม่สะอึก แถมเพียงเจ้ายักษ์เหล็กหันมามอง ความกลัวของบาร์คก็พุ่งปรี๊ดถึงขั้นปรอทแตก มันหันหลังวิ่งหนีสุดชีวิตและกักลั่นจนกระทั่งลืมไปว่าตัวเองบินได้

‘ตายแน่! ถ้าต้องสู้กับสัตว์ประหลาดแบบนี้มันต้องตายแน่’ เสียงร้องในหัวตัวเองเป็นสิ่งเดียวที่บาร์คได้ยิน

‘ไม่ไหวหรอก ต้องตายแน่เลย ตาย...ตาย’ คำนี้วนไปมาในหัวและเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เท้าของมันหยุดวิ่งลง

ในที่สุดสติก็เริ่มกลับมา ถึงมันจะรู้ว่าลูนล์เก่งเกินมนุษย์แต่กับสัตว์ประหลาดแบบนั้นจะไหวหรือ ด้วยความคิดนั้นบาร์คจึงพาตัวเองตามรอยต่อสู่ไป ตลอดทางมีทั้งรอยเลือดและสิ่งของที่ถูกทำลายจนเละเทะไปหมด

เสียงดังโครมใหญ่จนมันสะดุ้งโหยง แต่ก็ทำให้รู้ว่าลูนล์กับเจ้ายักษ์เหล็กนั้นอยู่ไม่ไกลแล้ว เมาไหวไปมาที่ทอดออยู่บนพรมทำให้เห็นจากต่อสู่ที่ดูเดือดดาลๆ แต่บาร์คก็ทำได้เพียงแค่แอบอยู่ในมุมมืดและแอบจ้องมองออกไป

ตอนนี้เจ้ายักษ์เหล็กเหลือเพียงมือเปล่าเพราะดาบของมันจมหายไปในมิติดำตรงกำแพง แต่หมดเปล่าๆ นั่นก็ชัดจนลูนล์ลอยกระเด็นเป็นเศษผ้า บาร์คไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหน้านี้ แต่สัตว์ประหลาดบ้าพลังในร่างมนุษย์ที่ชื่อว่าลูนล์กำลังเสียเปรียบ ด้วยสายตาที่ตอนนี้บอกได้เพียงแค่ว่านี่คือศึกของสิ่งมีชีวิตที่เล็กจ้อยและไร้ซึ่งพลังกับยักษ์เหล็กที่ป็นได้แม้แต่ภูผา

‘ต้องช่วย ต้องออกไปช่วยลูนล์’ ในใจบาร์คร้องสั่งแต่ขามันกลับสั่นและก้าวถอยหลัง

แต่ระหว่างที่บาร์คกำลังโดนความกลัวของตัวเองครอบงำแบบมืดหัว ลูนล์เองก็เพิ่งโดนหมัดเหล็กไปอีกดอกและหมัดนี้ก็แรงกว่าเดิม เลือดสดาเต็มพื้น

‘หนีสิ วิ่งหนีไป หนีเอาชีวิตรอด’ บาร์คอยากจะตะโกนบอกลูนล์แบบนั้นแต่มันติดอ่างแค่ว่าคำแรก

วินาทีที่นำลูนล์กลับลุกขึ้นยืน ถึงจะเซเซท่าไม่ติดพื้นก็เถอะ และเขาก็ไม่วิ่งหนีทว่ากลับหยิบอาวุธขึ้นสู้ต่อ ซึ่งเป็นแค่เพียง

ตะเกียงที่ไฟมอดดับไปแล้ว

“...ไม่ไหวแฮะ” ลูณัลปาดเลือดที่หน้าออกก่อนจะโยนตะเกียงลงที่พื้นและหันหลังวิ่งหนี

‘แบบนี้แหละ หนีไป’ บาร์คร้องในใจ

ทว่าวินาทีที่เจ้ายักษะเหล็กวิ่งตามมันก็เหยียบเอน้ำมันตะเกียงจนดีลังกาหยายหลังล้มตึง จังหวะเดียวกับที่ลูณัลวิ่งไปถึงคั่นรอกที่ใช้ควบคุมประตูเหล็ก

“วิ่งไล่จับกับไอ้ยักษ์อย่างแกนี่เหนื่อยชิบเลย” ลูณัลบอกพร้อมกับดันคั่นรอกทั้งให้ประตูเหล็กที่หนักเป็นต้นตกลงมาเหมือนใบมีดกียัตินและเพียงฉับเดียวหัวยักษะเหล็กก็กระเด็นหลุดออกจากตัว ทุกอย่างกลับสู่ความสงบ แต่ก็อยู่ได้ไม่นานเพราะเสียงที่ดังสนั่นได้เรียกเอาพวกทหารในปราสาทออกมาทันแล้ว

“ลูณัล...” บาร์คเดินออกมาจากที่ซ่อนและมองลูณัลพร้อมกับฟังเสียงอะไรบางอย่างในตัวเองที่กำลังแตกพังลงไป

“ฮ่าๆ ชนะแล้ว เออ แต่อย่าเอาไปเล่าให้ใครฟังละโดยเฉพาะพวกเงือกเพื่อนเจ้า ข้าชี้เกียจเป็นขี้ปากชาวบ้านอีก” คำพูดของลูณัลไม่ได้เข้าหูบาร์คเลยเพราะในหัวมันมีเพียงคำถามที่ตัวเองก็กลัวคำตอบ

“ทำไมไม่หนี ตะเกียงจะตายก็ได้ล่ะไม่กลัวหรอก”

“...กลัวสิ และเพราะกลัวนั้นละถึงต้องสู้ ไม่งั้น...ก็ต้องอยู่กับความกลัวไปทั้งชีวิต” ลูณัลตอบพลางลูบหัวบาร์คโดยไม่รู้เลยว่าคำตอบนั้นได้ทำให้บางอย่างในตัวบาร์คพังทลายลง

คำโกหกที่สร้างเป็นภาพฝันให้ยึดเหนี่ยวจิตใจของบาร์คมลายหายไปทันทีเมื่อรู้ว่ามันเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา และเมื่อหมดที่ยึดเหนี่ยว

มันจึงต้องเผชิญหน้ากับความจริงด้วยตัวเอง ซึ่งบาร์คในเวลานี้ไม่พร้อมที่จะรับกับสิ่งนั้น ตัวตนของมันในเวลานี้จึงเป็นได้เพียงกิเลนที่สูญเสียความมั่นใจในตัวเอง

2

อย่างก้าวที่สับสน

“เห คราวนี้ปราบยักษ์เหล็กหรือ” พวกเงือกลอยขึ้นมา
อาบแดดยามเช้าพร้อมคุยข่าวซุบซิบเรื่องในปราสาทตามเคย ถึงแม้
ลูนล์จะห้ามบาร์คไว้แล้วแต่ข่าวก็มีทางไปของมันเสมอ

“ใช่ ตัวคนเดียวแถมไม่ใช้อาวุธด้วย ลูนล์เทพที่สุดเลย” พวกเงือก
กรีดกรีดกับวีรกรรมของลูนล์กันใหญ่

แต่อีกด้านของวงสนทนานั้นเจ้าบาร์คกลับนอนหมอบกับพื้นและ
ปิดปากเงียบกริบผิดวิสัย เงือกบางคนที่สังเกตเห็นก็แอบคิดไปว่าในที่สุด
บาร์คก็รู้สึกท้อว่ากิเลนจริง ๆ นั้นเป็นเช่นไร ทุกคนจึงอยากปล่อยให้อยู่
ในสภาพนั้นต่อไปเรื่อยๆ

ในหัวบาร์คไม่ได้รู้สึกอิจฉาลูนล์ที่พวกเงือกกำลังพูดถึงกันอยู่เลย
ตรงกันข้ามลูนล์ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าแม้จะไม่ได้ใช้พลังก็สามารถ

เอาชนะคู่ต่อสู้ได้ และอย่างเดียวที่ทั้งคู่มีต่างกันก็คือ จิตใจ

บาร์คถอนหายใจยาวเหยียดครั้งที่ร้อยของเขานี้ พลังมองดูพวกเงือกเริ่มกลับลงน้ำพร้อมกับแสงแดดที่เริ่มจางขึ้น แสงแดดที่กระทบผิวน้ำส่องประกายระยิบระยับและเจ้าบาร์คก็ถอนหายใจอีกเฮือก

“...เลิกลงอีกแล้ว”

หนูตัวสีเทาหนึ่งตัววิ่งผ่านไป

หนูสีน้ำตาลหนึ่งตัววิ่งผ่านไป

นั่นคือสิ่งเดียวที่สายตาของลูนส์จะสนใจภายในคุุได้ปราสาทแห่งนี้ เพราะหลังจากเรื่องเมื่อคืนเขาก็โดนจับมัดใส่ที่นี้ตามระเบียบ ด้วยข้อหาก่อความวุ่นวาย ทำลายทรัพย์สินของหลวง ฯลฯ

“โง่ ไร้กล่อ ย้ายบ้านไม่บอกเลยนะ” เสียงคอยล์ทักขึ้นแถมยังมาพร้อมตะกร้าอาหารเข้า

“โดนกระชับพื้นที่นะ” ลูนส์ที่นั่งอยู่หลังลูกกรงเหล็กอยู่ในสภาพมึนมีมีผ้าพันแผลพันไว้ทั้งตัวจนเหลือแต่ดวงตาโดยมีหนูเจ้าที่ประจำคุกกำลังแทะส่วนปลายของผ้าพันแผลอยู่

“ฮ่าๆ เอานี้ข้าวเช้า อะ บางที่อาจหมายถึงกลางวันและเย็นด้วยนะ”

“...แล้วตรวจดูหรือยังว่าเป็นฝีมือใคร” ลูนส์ไม่ได้สนใจข้าวเช้าแต่ที่เขารอคอยมานั้นก็เพราะว่าอยากรู้เรื่องนี้มากกว่า

“ไม่ต้องตรวจก็รู้ ของแบบนี้มีแต่ไอตีนเท่านั้นละที่ทำได้ ว่าแต่เจ้าเถอะทำไมถึงเย็นได้ขนาดนี้ อย่าลืมนสิเรามีภารกิจสำคัญต้องทำอีกนะ”

“ก็ไม่ได้เป็นอะไรมากสักหน่อย พรุ่งนี้ก็น่าจะเป็นปกติแล้ว”

“นั่นก็เพราะได้ยาคีที่เจ้าหญิงหามาให้ต่างหากละ แล้วรู้ไหม เจ้าหญิงร้องไห้ด้วยนะ”

“มุกนี้ไม่ขำนะค่อย”

ถึงลุนล์จะคิดว่าเป็นมุก แต่ค่อยก็ไม่ว่าจะขัดและบอกไปว่า พอชาร์ลือคิดว่าลุนล์โดนศัตรูเล่นงานปางตายเมื่อวานก็น้ำตาซึมออกมาเลย

“แต่ดูจากสภาพเจ้าแฉ่งงานนี้พวกเราคงลำบากแล้วละ” ค่อยวกรเข้าประเด็น เพราะนานมากแล้วที่ไม่ได้เห็นลุนล์บาดเจ็บหนักแบบนี้

“...โอดีนกำลังวัดความสามารถของข้าอยู่ คราวหน้าข้าจะอาจจะเสร็จมันก็ได้” ลุนล์พูดออกไปตรงๆ ซึ่งค่อยก็พยักหน้าเห็นด้วย

“คงต้องรีบแล้ว เจ้าหาทางส่งข่าวให้ชาร์มมิงที ถ้าเป็นเธอจะต้องช่วยเร่งให้เจ้าหญิงสั่งเริ่มภารกิจใหม่ได้ในวันสองวันนี้แน่” ลุนล์คิดว่าวิธีที่จะปลอดภัยที่สุดก็คือต้องรีบทำภารกิจก่อนที่โอดีนจะไหวตัว

“ไม่มีปัญหา...ว่าแต่เจ้าไหวแน่นะ” ก่อนออกไปค่อยหันกลับมามองลุนล์ให้แน่ใจอีกครั้ง

“ก็ต้องขอบคุณยาวิเศษของเจ้าหญิงแล้ว” ลุนล์แกะผ้าพันแผลตรงแขนข้างที่หักออกและขยับให้ดูราวกับว่ามันไม่เคยหักมาก่อน

เมื่อออกจากคุกได้ดินมาค่อยก็รีไปหาชาร์ลือตที่ห้องสมุดทันที และเขาก็ไม่ได้เข้าทางประตูหน้าแต่กลับใช้พื้นที่เพียงไม่กี่เซนติเมตรของอิฐที่ยื่นมาจากขอบกำแพงนอกหน้าต่างเป็นฐานยืนเพื่อใช้คุยกับชาร์ลือตโดยไม่ต้องเห็นหน้ากันและเรื่องทุกอย่างก็ถูกเล่าอย่างละเอียด

“ลุนล์คิดถูกแล้ว ยังไงระหว่างทำภารกิจโอดีนก็ไม่มีทางตามไปทำอะไรพวกเราได้อยู่แล้ว” ชาร์ลือตบอกขณะปิดหนังสือที่เพิ่งอ่านจบไป

แต่ก็เหมือนตั้งหนังสือที่กองกันเป็นภูเขาด้านข้างเธอที่ไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรเลย

“หา คิดว่าเจ้าหญิงจะปลดลูนส์ออกจากภารกิจแล้วซะอีก” คอลย์แปลกใจเล็กน้อย

“...ลูนส์จะไม่เหมือนชาร์มมิง จะให้มาหลบอยู่แต่ในห้องสมุดนี้ก็ได้ ขึ้นปลดออกก็เหมือนปล่อยให้เผชิญหน้าโอดินตามลำพัง แล้วก็ไม่ได้คิดหรอกนะว่าต่อให้ลูนส์ไม่เกี่ยวข้องกับภารกิจแล้วโอดินจะยอมปล่อยไป เปล่อๆ มันอาจจะลงมือฆ่าเขาเลยก็ได้เนื่องจากไม่มีข้อมูลอะไรที่มันต้องการแล้ว” ชาร์ลลอตติวิเคราะห์ได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนจนคอลย์ได้แต่ยกไหล่ไร้ค่าโต้แย้ง

“จ้ะปัญหาก็คือเหลือแค่ข้อมูลของภารกิจต่อไปแล้วสินะ” คอลย์ค่อยโง่งออกหน่อย เพราะว่าก้นตามตรงแล้วเขานึกว่าชาร์ลลอตติจะปลดลูนส์เสียอีกหลังจากเห็นเธอออกอาการขนาดนั้นตอนรู้ข่าวเรื่องโดนทำร้าย

แต่พอพวกเขาเรื่องข้อมูลชาร์ลลอตติก็ทำท่าหงุดหงิดขึ้นมาอีก ถึงคอลย์จะไม่ได้เห็นหน้าชาร์ลลอตติเพราะมีกำแพงห้องกันกลางอยู่แต่เสียงนัวที่เคาะลงบนปกหนังสือก็พอจะสื่อให้เข้าใจได้อยู่

“ไม่ได้เงื่อนงำอะไรเลยเหวอ” คอลย์พยายามยืมผู้เสีย

“ระดับข้าแล้วจะไม่ได้เงื่อนงำอะไรเลยได้อย่างไร!” ชาร์ลลอตติกลับมาขึ้นเสียง เล่นเอาคอลย์ผงะจนเกือบเสียหลักตกลงไปจากขอบอิฐ

“ลักษณะของของวิเศษขั้นต่อไปก็พอรู้แล้ว ลักษณะภูมิประเทศก็ค่อนข้างชัดเจน” ชาร์ลลอตติเสียงดังจนชาร์มมิงต้องเดินออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น

“ฉันก็ไม่มีปัญหาแล้วสิ” คอสัยแปลกใจที่ชาร์ลิตารู้เยาะขนาดนี้แล้วแต่กลับยังไม่สั่งเริ่มภารกิจ

“ใครว่า! ปัญหาใหญ่เลยละ ลืมแล้วหรออลามเมอร์นี้จะล็อกสถานที่กับเวลาเอาไว้ชัดเจน คราวก่อนยังไม่เช็คเหอที่มันจับเราส่งไปช่วงที่จะมีสงครามกันพอดี เกิดคราวนี้มันส่งเราไปช่วงเวลาที่ยันตรายกว่านั้นล่ะ” ชาร์ลิตพูดเรื่องนี้ขึ้นมาคอสัยเลยนึกขึ้นได้ว่ามันเสี่ยงจริงๆ

“แถมปัญหาของเราคราวนี้คือข้อมูลที่ขาดหายไป ไม่มีบันทึกที่ชัดเจนเกี่ยวกับช่วงเวลาพิเศษคงอยู่ แถมจู่ๆ สถานที่เก็บรักษาก็เหมือนขาดหายไปจากหน้าประวัติศาสตร์ ส่วนต่อที่ปรากฏก็ไม่ได้เชื่อมต่อกันเลยสักนิด” พอชาร์ลิตบ่นมากๆ ก็เริ่มเข้าใจโลกของตัวเอง จนคำพูดยากๆ ที่คอสัยไม่เข้าใจหลุดออกมาเต็มไปหมด กระทั่งชาร์มมิ่งที่ยืนฟังอยู่ด้วยต้องออกมาอธิบายแทน

“การที่เราจะหาของอย่างหนึ่งเราจะต้องรู้ลักษณะของมันก่อนใช่ไหม” ชาร์มมิ่งเริ่มต้นจากสิ่งง่ายๆ

“นั่นละคือที่เจ้าหญิงใช้หาข้อมูล เริ่มจากตำนานหรือเรื่องเล่าที่จะโยงไปสู่ของพิเศษ จากนั้นก็หารายละเอียดต่างๆ นำมาประกอบกัน เช่นเดียวกับการต่อจิ๊กซอร์ ถ้ามันต่อกันไม่เข้าก็แปลว่าไม่ใช่สิ่งที่เราตามหาอยู่ แต่ในกรณีแบบนี้ทุกอย่างถูกต้องเข้าด้วยกันแล้ว เพียงแต่มีตัวต่อบางตัวที่สูญหายไปจนเป็นแค่ที่ว่างๆ” พอได้ฟังชาร์มมิ่งอธิบายคอสัยก็เริ่มเข้าใจมากขึ้น และเริ่มเห็นแล้วว่างานของชาร์ลิตเองก็ไม่ได้ง่ายและสบายเลย

ถ้าเทียบกับพวกเขาตอนที่ได้รับการฝึกแล้วสิ่งที่ต้องทำมันชัดเจนมาก แต่ว่าสำหรับชาร์ลิตเธอต้องเริ่มต้นจากที่ไม่มีอะไรเลยแถมยังต้อง

ทำทุกอย่างอยู่กับสิ่งที่เรียกว่าสมมุติฐานเท่านั้น

จริงอยู่ที่ว่าแค่พวกเขาหยิบอลามเมอรีขึ้นมาภารกิจก็เริ่มได้แล้ว แต่ที่ชาร์ลิตพยายามทำอยู่ก็คือการเพิ่มโอกาสของความสำเร็จในภารกิจนั้นให้มากขึ้นแม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม

“ฉันขอรายละเอียดของสถานที่เท่าที่รู้ได้ใหม่ แบบว่าจะได้ไปเตรียมของสำหรับการเดินทางถูก” พอเห็นสิ่งที่ชาร์ลิตทำแล้ว คอรัลก็เลยอยากจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดเหมือนกัน

“ข้าคลุมได้แค่ส่วนของทวีปนะ อาจจะไม่ตรงกับจุดที่เราจะไปกันเท่าไร แต่ทวีปนั้นส่วนใหญ่เป็นที่ราบและไม่มีสัตว์ที่เป็นอันตรายอะไร ไม่มีปัญหาภายในและภายนอก ค่อนข้างสงบสุขเลยละ” ชาร์ลิตพูดคำว่าสงบสุขออกมาก็เริ่มคิดว่ากระตุกออกอาการเครียด

“ถ้ามันสงบสุขแล้วมันจะหายไปได้อย่างไร เรื่องแบบนี้ต้องมีบันทึกชิชาร์มมิ่ง ไปหาหนังสือประวัติศาสตร์ของทวีปใกล้ๆ มาให้หมด ยังไงก็ต้องรู้เรื่องนี้ให้ได้” ชาร์ลิตสั่งเสร็จก็จมเข้าไปในกองหนังสือต่อและลืมคอรัลเสียสนิท

“...ฉันไปก่อนนะ” คอรัลยื่นมือออกไปที่หน้าต่างเพื่อเป็นการโบกมือลาให้แก่ชาร์มมิ่งก่อนจะกลับเข้าเมือง

หลังจากผ่านไปวันหนึ่งยามเมื่อพระอาทิตย์ตกดิน คอรัลก็โผล่หน้ามาให้ลูนัลเห็นอีกครั้ง แต่เพียงแค่เห็นชุดก็เดาได้ทันทีว่ามาเพราะเรื่องอะไร

“ภารกิจที่สามหะรอ เร็วทันใจดีจังเลยนะ” ลูนัลจ้องดูเพื่อนซี้ที่แต่งตัวด้วยชุดพรางขณะยื่นหมายป่อยตัวที่มีลายเซ็นเจ้าหญิงให้แก่

ผู้คุม

“ไม่ดีหรอก” คอรัลยฉีกยิ้มแบบกวนๆ

“เอ่อ แล้วนี่เข้าไปเอาของที่เจ้าสั่งทำมาให้ด้วยแล้ว” ว่าแล้วคอรัลก็ส่งโล่ของลูนัลให้ ซึ่งคราวนี้มีถึงสองอันพร้อมสายสะพายหลังทำให้ไม่เกะกะ

“อืม พอใช้ได้” ลูนัลแค่ใช้มือลูบดูกับอภิสภาพของโล่ได้ทันที

“ว่าแต่จะไม่เอาอาวุธไปด้วยแน่หรือ” คอรัลไม่เห็นลูนัลใช้ดาบหรืออาวุธอย่างอื่นเลยเริ่มหวั่นใจแทน

“นี่ละดีแล้ว เกิดต้องเข้าไปในเมืองหรือที่ชุมนุมแบบคราวก่อนเราจะได้ไม่เป็นที่สงสัยง” ลูนัลนำประสบการณ์ครั้งก่อนมาปรับรูปแบบภารกิจของตัวเอง

“จริงด้วยแฮะ คงไม่มีใครมามองว่าโล่ของเจ้าเป็นของอันตรายแบบนี้ก็เดินตัวปลิวได้เลย” คอรัลชักอยากจะเอาอย่างแต่บังเอิญเขาไม่ถนัดการใช้โล่แบบลูนัล

ก่อนเดินออกจากคุก ลูนัลก็แกะผ้าแผลพันออกหมด แม้ยังมีรอยแดงให้เห็นแต่เขาก็เดินฉับๆ ออกมาจนดูไม่ออกว่าบาดเจ็บสาหัสมาก่อน

“ไปกันเถอะ” ลูนัลบอกกับคอรัลซึ่งพยักหน้ารับและเดินไปด้วยกัน

ที่ห้องสมุดชาร์ลติดกับชาร์มมิ่งก็มารออยู่ก่อนเช่นเคย บาร์คเองก็มาแล้วนั่งซิมไม่พูดอะไรจนนึกว่าเป็นรูปปั้นหินซะอีก และก็เหมือนเช่นทุกที

“ช้า ช้ามาก ช้าที่สุด!”

“ยัยนี่ไม่รู้จักคำทักทายแบบคนปกติเลยหรือนะ” ลูณัลกระซิบ
 บ่นกับคอลล์ที่ได้แต่ยิ้มรับแต่ไม่กล้าออกความเห็น

ชาร์ลิตที่ยืนอยู่ข้างบัลลังก์รุ่นทำมือเหม่อมองลูณัลด้วยความ
 เป็นกังวลจนลืมกระซิบบอกบทชาร์มมิง กว่าจะรู้สึกตัวก็ตอนโดนหยิก
 ที่หลังมือ

“ภารกิจที่สามที่พวกเจ้าต้องไปนำของกลับมาก็คือ...อาภรณ์
 วิเศษที่สร้างขึ้นด้วยวิธีก๊ิปู*ของชาวอินคา และก็เหมือนเดิม ไม่ต้องรู้ว่า
 ใช้ทำอะไร ถ้าเจอแล้วก็ส่งให้ชาร์มมิงเป็นคนเก็บไว้ มีคำถามอะไรไหม”

“สถานที่ละ” ลูณัลเป็นคนถามอยู่แล้วเพราะในห้องนี้มีแต่เขาที่ยัง
 ไม่รู้อะไรเลย

“เมืองแห่งทุ่งหญ้าและสิกรรมโทกัสก้า ถึงจะเป็นช่วงเวลาใน
 สมัยก่อนแต่ก็รุ่งเรืองมากจนเรียกว่านครอินคาแห่งที่สอง”

“อย่างน้อยก็สบายใจได้ว่าไม่ต้องปลอมตัวไป” คอลล์เสริมเพราะ
 รู้ว่าลูณัลห่วงเรื่องอะไร

“ส่วนเวลาออกเดินทางคือตอนตีสาม”

“หา! ทำไมต้องตีสาม” ไม่แปลกที่ลูณัลจะสงสัยเพราะคอลล์ก็
 ทำหน้าสงสัยอยากจะถามเหมือนกัน

“เวลาที่เราก่อการเดินทางจะเป็นเวลาเดียวกับที่เราไปถึง ถ้าไปช่วง
 เวลาปกติอาจจะเจอคนพลุกพล่าน เราควรไปช่วงเวลาที่หลีกเลี้ยงผู้คน
 ได้จะเป็นการดีที่สุด”

*ข้อเท็จจริงของ ‘ก๊ิปู’ ชาวอินคาไม่มีตัวอักษร แต่พวกเขาบันทึกเรื่องราวต่างๆ ด้วย
 การผูกเชือกหลากสีเป็นปมรูปต่างๆ แทนการบันทึกทั่วไป

“กะ กิจจริง” ลุนส์ถึงกับออกอาการที่เห็นเจ้าหญิงที่ปกติเอาแต่ใจ คิดอะไรได้รอบคอบแบบนี้ ซึ่งพอชาร์ล็อดเห็นสีหน้าของลุนส์ก็ทำเป็นยืน ยึดอกแบบภูมิใจจนลืมนึกไปว่าคนที่พูดคือชาร์มมิ่งที่สวมบทบาทให้แทน

“ถ้าหมดคำถามแล้วก็ไปเตรียมตัวและพักผ่อนซะ ให้ใช้ห้องพัก สำหรับแขกห้องเดิมก็ได้”

แต่ก่อนที่ลุนส์จะกลับออกไปเขากลับทำสิ่งที่เล่นเอาทุกคนตะลึง เขาโค้งให้แก่เจ้าหญิง

“ขอบคุณสำหรับการรักษา เจ้าหญิงชาร์ล็อด” พุดจบก็ลาก คอลย์ออกจากห้องไป

“ตะกี้เขาอะ อะ ขอขอบคุณซ้ำด้วยละชาร์มมิ่ง!” ชาร์ล็อดชินจน หน้าแดง

“นั่นสินะคะ สงสัยการรักษาผิดพลาด”

ชาร์ล็อดยืนอมยิ้มแ้มแดง แต่พอรู้ว่าสาวยตาของชาร์มมิ่งจับจ้อง อยู่ก็รีบใช้วิชาปากแข็งทันที

“เฮอะ ใครเขาสนใจเรื่องแบบนี้กัน” ถึงจะทำเป็นพูดไม่สนแต่ มุมปากก็ยังยิ้มอยู่

“เด็กหนอเด็ก” ชาร์มมิ่งรู้ว่าลุนส์แค่ขอบคุณตามมารยาท แต่ก็ ไม่อยากขัดความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของเจ้าหญิง

“เหลือเชื่อเลยแฮะ คนอย่างเจ้าพุดขอบคุณเป็นด้วย” ขณะ มาถึงห้องพักแล้วคอลย์ก็ยังไม่วายตะลึงจนลุนส์เริ่มออกอาการรำคาญ

“ยาวพิเศษที่ทำให้แขนที่หักหายได้ในวันเดียวแบบนี้ คงเป็นของที่หายากและใช้กันแน่ในแต่ในกลุ่มราชวงศ์เท่านั้นละ แต่เจ้าหญิงสุดส่าห์

มอบนันมาเพื่อรักษาข้า ข้าจะขอบคุณสักหน่อยก็ถูกแล้วไม่ใช่หรอ”
 ลูณัลยกเหตุผลให้ฟัง แต่คอลลียังไม่อยากจะเชื่อเลยเดินเอามือมาอัง
 หน้าผากไว้เพื่อตรวจดูว่ามีไข้หรือเปล่า

“เอ หรือว่ายาจะมีผลข้างเคียง” คอลลียำหน้าคิदनักจนลูณัล
 จับอีกฝ่ายโยนกลับไปเตียง

“รีบนอนเอาแรงได้แล้ว คีนนี้เรามีภารกิจรออยู่อย่าลืมสิ”

“ครับๆ...ว่าแต่ไม่เป็นไรจริงๆ นะ” คอลลียังหันมาจ้องแบบสงสัย
 จนลูณัลจับโลชั่นมาเตรียมจะปาใส่ คอลลียเลยรีบปิดตาแก้มงหลับทันที

เวลานัดหมายมาถึงพร้อมกับประตูห้องสมุดถูกเปิดออก
 อย่างช้าๆ และระมัดระวัง

“ยังไม่มาอีก ซ้ำจริง” ชาร์มมิ่งที่มาแอบดูต้นทางอดเป็นห่วงไม่ได้

“ไม่ต้องใจร้อนหรือกชาร์มมิ่ง พวกนั้นคงต้องระวังไม่ให้ใครเห็น
 เข้าด้วยละ” ชาร์ลลิตตอบก่อนจะเดินมากอดข้างหลังชาร์มมิ่งไว้เพราะ
 จากนั้นเธอจะต้องอยู่รับหน้าในฐานะเจ้าหญิงโดยไม่อาจอยู่ช่วยได้

ส่วนพวกลูณัลก็ออกจากห้องพักมาแล้วเหมือนกัน แต่ก็อย่างที่
 ชาร์ลลิตพูดไว้เพราะต้องคอยระวังทหารยามไม่ให้เจอตัวเลยไปได้อย่าง
 ซ้ำๆ

“เลยเวลาแล้วนะคอลลีย เร่งมือหน่อย” ลูณัลนั่งอ้าปากหาวเพราะ
 เริ่มเบื่อกับการย่องไปที่ละนิดของคอลลีย

“ก็ถ้าไม่มีเจ้ามาด้วยป่านนี้เข้าไปถึงห้องสมุดแล้วละเพ้ย” คอลลีย
 พยายามจะบอกว่าที่ต้องมาลำบากลำบากแบบนี้ก็เพราะใคร

เมื่อพวกลูณัลมาถึงห้องสมุดก็กลับต้องเป็นฝ่ายแปลกใจ เพราะ

พวกเขาไม่ใช่กลุ่มสุดท้าย ทั้งๆ ที่ปกติบาร์คจะมาก่อนใครๆ แต่คราวนี้ กลับยังไม่เห็นแม้แต่เงาของมันเลย

“จะ เจ้าบาร์ค” ชาร์ลิตตกำหนดแน่นด้วยความโมโห

“เอาน่าๆ เจ้านั้นอาจนอนเพลินก็ได้ เดียวไปตามให้เอง” คอลีย ที่วิ่งได้เร็วที่สุดเป็นคนอาสา ส่วนพวกชาร์มมิ่งเองก็หลบอยู่ด้านในของ ห้องสมุดเพื่อไม่ให้ถูกลูณัลจับได้เรื่องสลับตัวกัน ตอนนี้อยู่ที่โถงกลางห้อง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่จะใช้เดินทางกันเลยเหลือแค่ลูณัลกับชาร์ลิตตเท่านั้น

“อะ แผลเป็นยังงี้บ้าง” ชาร์ลิตตนึกเรื่องชวนคุยขึ้นได้ก่อน

“ดีขึ้นแล้ว ไม่ส่งผลกับภารกิจหรอก” ถึงชาร์ลิตตจะใส่ชุดปิด ลงมาถึงขอบตาบนจนแทบไม่เห็นหน้า แต่กลิ่นของเธอก็รู้ว่าจะปิดได้ ด้วยสูดนั้น ลูณัลเลยขยับตัวออกห่าง ไม่ใช่เพราะไม่ชอบกลิ่นนี้ แต่มัน ทำให้เขารู้สึกแปลกๆ หัวใจเต้นเร็ว และในหัวก็เบลอลไปหมด

“หวังว่าภารกิจคราวนี้จะไม่แย่แบบครั้งก่อนๆ นะ” ชาร์ลิตตยิ้ม แห่งๆ แต่ในใจร้องว่าตัวเองที่หาเรื่องคุยได้ช่วยแตกมาก

“ยังมียิ่งกว่าวิ่งไล่จับจิ้งจอกไฟกับเข้าไปพัวพันกับสงครามอีกหรอก” ลูณัลเองก็ยิ้มแบบแห้งๆ แต่คนละความหมายกัน

“ก็จริง” ชาร์ลิตตเห็นด้วย

“...ว่าแต่เธอเถอะ ยังชอบของไปเยอะเหมือนเคย ไม่เซ็ดหรือไง” ลูณัลก็หันหน้ามาตอบพร้อมชี้กระเป๋าทิ้งที่กองอยู่ที่พื้น

“คราวนี้เตรียมไปแต่ของจำเป็นจริงๆ นะ” ชาร์ลิตตรีบเถียง

“อย่างเช่นแปรงขัดหลังนะเธอ”

การที่เธอเสียบไปแบบนี้ก็แปลว่าเอาไปจริงๆ ลูณัลเลยเตรียมรื้อ กระเป๋าเธอและจัดของให้ใหม่ ซึ่งแน่นอนว่าเธอต้องขัดขวางทุกวิถีทาง

และสุดท้ายพวกเขาก็จบลงด้วยการทะเลาะกันอีกแล้ว

ที่เกาะกิเลน บาร์คกำลังเดินวนไปวนมาด้วยท่าทีที่คิดไม่ตก ถ้าเป็นแต่ก่อนมันคงโกหกตัวเองสร้างความกล้าเพียงน้อยนิดให้ก้าวตามพวกสุนัขออกไปได้ แต่เวลานี้ไม่ใช่แล้ว ขณะที่จ้องดูเงาตัวเองบนพื้นน้ำที่นิ่งสงบ สิ่งเดียวที่มันเห็นคือกิเลนสีขาวลาดที่ต้องวิ่งหนีไปทั้งชีวิต

“เป็นกิเลนก็มีเรื่องกลุ้มใจเหมือนกันหรอก” เสียงคอลล์พูดขึ้นจน บาร์คสะดุ้งโหยงเพราะมันต้องการหลบหน้าทุกคนในตอนนี้

“คอลล์ ข้ามีประโยชน์เพื่อทำให้อลามเมอร์ทำงานแค่นั้นเองหรอก”

“โอ้ รู้ตัวแล้ว”

พอได้ยินจากปากคอลล์แบบนี้บาร์คก็เริ่มอยากโดดน้ำตายขึ้นมาทันที

“ฮ่าๆ ล้อเล่นน่าล้อเล่น ถ้าไม่มีเจ้าใครจะแบกของให้เจ้าหญิง”

“นั่นมันแย่กว่าเดิมอีกนะ” บาร์คทำคอตก

“แล้วเจ้าว่าข้ามีประโยชน์นั้นหรือ” คอลล์ยิ้มยิงฟันแบบไม่แคร์ คำตอบ

“มีสิ! เจ้าออกจะเก่ง วิ่งก็เร็ว ปีนก็ไว ว่ายน้ำก็แม่น ไหนจะเรื่องสะกดรอย โอบอ้อม เยอะแยะเลยที่เจ้าทำได้”

“แต่ข้าผสมยาพิษผิดประจำ แกมจึงเฝ้าขนาดไม่ทำสัญลักษณ์ที่ลูกศรจนเวลาใช้จริงก็หิบบิดอีก ไม่นับนิสัยส่วนตัวที่แย่ๆ อีกเพียบ นั่นเป็นประโยชน์นั้นหรือบาร์ค”

“แต่เจ้าก็ยังมึนสิ่งที่ทำได้”

“แล้วใครว่าเจ้าไม่มีล่ะ ตอนนี้อย่างไรก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรได้”

“แล้วอะไรล่ะที่ข้าทำได้ วึ่งหนึ่งนั่นหรือ ขอขอบคุณ!” บาร์คโมโหที่นอกจากคอลล์จะไม่ช่วยให้มันรู้สึกดีขึ้นกลับทำให้ทุกอย่างแย่ลง

“อย่าใช้ชื่อเสียงของตัวเองเป็นจุดยืนของชีวิต...บาร์ค ตอนนี้อย่างมีทางเลือกจะนั่งจมปลักกับความผิดพลาดในตัวเองแบบนี้ไปหรือจะก้าวต่อไปเพื่อค้นหาตัวเองต่อล่ะ”

“...แล้วถ้าข้าเลือกผิดล่ะ”

“พูดซะอย่างกับว่านี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าเลือกผิด” คอลล์ยิ้มโชว์ฟันขาวและหวังอย่างยิ่งว่าบาร์คจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่เขาต้องการจะบอก

ทางเลือกของชีวิตไม่มีถูกหรือผิด เพราะไม่ว่าจะเลือกทางไหนเส้นทางต่อไปข้างหน้าก็ย่อมมีทางเลือกเกิดขึ้นมาใหม่ กับบางคนบางที่อาจจะหลงทางอ้อมเส้นทางชีวิตไปไกลแสนไกลกว่าจะกลับมายังทางที่ต้องการได้ ส่วนบาร์คในตอนนั้นก็แค่สับสนกับก้าวต่อไปของตัวเอง

“นั่นสินะ...ข้าเป็นถึงกิลเลนในตำนาน คิวที่ควรจะออกโรงก็ต้องเป็นตอนทำอยู่แล้ว” บาร์คจอมขี้โม้คืนชีพ

“แต่ถ้าไม่รีบไปหาเจ้าหญิง มีหวังได้เข้าไปนอนในโลงแทนนะ” คอลล์ยังคงยิ้มหน้าเร่ร้นทั้งๆ ที่นี่เป็นเรื่องสำคัญที่ควรพูดเป็นอันดับแรก

ระหว่างทางที่กลับไปรวมตัวกับทุกคนบาร์คก็ไม่วายร้องขอให้คอลล์ช่วยพูดกับเจ้าหญิง แต่ก็เช่นเคยคอลล์หัวเราะโดยไม่ให้คำตอบหรือรับปาก แกล้งปล่อยยให้บาร์คเสียเวลาไปถึงไส้ติ่ง

เมื่อถึงทางเดินที่ใกล้จะถึงห้องสมุด คอลล์กับบาร์คก็เดินผ่าน

ห้องว่างห้องหนึ่งไปโดยไม่รู้ตัวเลยว่ามีดวงตาจับจ้องดูพวกเขาผ่านทางช่องกุญแจ

“อย่างที่คิดไว้ เจ้าพวกนี้คงเริ่มทำอะไรอีกแล้ว ว่าแต่คราวนี้จะเล่นอะไรกับพวกมันดี...” หลังจากหยุดคิดไปไม่ถึงนาที รอยยิ้มที่ชั่วร้ายก็ผุดขึ้นบนใบหน้าพร้อมกับแววตาที่ลุกโชนเหมือนปีศาจ

เล็บที่แหลมคมประดุจจะอยปากรนกจิกบนนิ้วจนมีเลือดซึมออก มาเมื่อหยดลงมาก็กลับจมหายลงไปในพื้นและมาโผล่อีกที่บนเพดานเหนือหัวของคอลลีย์ เลือดยังหยดลงมาต่อเหมือนหยดน้ำกระเทปลงบนเงาคอลลีย์ ทำให้เงานั้นกระเพื่อมไหวได้เหมือนผิวน้ำ

คอลลีย์หมุนตัวกลับมา มือก็จับไปที่ด้ามมีดที่เอว แต่ทางเดินว่างเปล่า สายตาคอลลีย์สอดส่องทุกจุดอย่างละเอียดที่สุด

“มีอะไรเธอ” บาร์คถามอย่างสงสัยเพราะมันไม่ได้รู้สึกอะไรเลย

“ก็อยากจะตอบว่าสงสัยคิดไปเอง แต่ถ้าไม่มีอะไรก็คงไม่รู้สิ แบบนี้” คอลลีย์ขยับมือออกมาจากฝักเกินครึ่งเล่มแล้ว

“ไม่เห็นมีอะไร” บาร์คเองก็ช่วยมองสำรวจและเงี่ยหูฟัง แต่ทุกอย่างก็เงียบสงบไม่มีแม้แต่เงาของพวกเขาทหาารยาม

“นั่นละปัญหา เพราะข้าเองก็ไม่เห็นเหมือนกัน...รีบไปกันเถอะ บาร์ค มันเริ่มมีอะไรไม่เข้าท่าซะแล้ว”

ทั้งสองรีบพากันวิ่งพรวดเข้ามาในห้องสมุดแต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร ชาร์ลลอตก็ตรงเข้ามาไขนื้อแยกปากเจ้าบาร์คจนแทบถึงหู

“กล้าดียังไงถึงได้มาสาย!” ถึงสาเหตุที่มาไวจริง ๆ ก็เพื่อระบายความโมโหที่ลูณล์มารื้อข้าวของเธอ

“ชะ ขออภัย จะ เจ้า” ยังพูดไม่ทันจบคำคอลลีย์ก็คว้าตัวบาร์คไป

พร้อมกับใช้มือปิดปากมันไว้

“ไว้ต่อว่ามันทีหลังเถอะชาร์มมิง พวกเราสายมากแล้วจริงไหม”
นอกคตลึบจากจะต้องระวังไม่ให้ตัวเองหลุดเรื่องชาร์ลิตแล้วยังต้อง
ระวังบาร์คอีกด้วย

ชาร์ลิตเองก็ไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืดเพราะเลย
เวลามากแล้ว จึงหยิบบอลามเมอรี่ออกมาและยื่นให้ทุกคนสัมผัส
นาฬิกาทรายที่เหมือนจะเสียแล้วซึ่งเม็ดทรายไม่ยอมไหลกลับเริ่มการ
เคลื่อนไหวพร้อมกับวงแหวนเวทปรากฏขึ้นจากการขีดเขียนด้วยแสง
ของมือที่มองไม่เห็น

แต่ยังไม่ทันที่วงแหวนเวทจะเสร็จสมบูรณ์ก็ดันเกิดแผ่นดินไหวขึ้น
มาซะก่อน และไม่ใช่เบาๆ ด้วย แรงสั่นของมันรุนแรงจนทำผนังและ
เพดานแตกกร้าวเป็นทาง เชิงเทียนที่จุดไว้ก็ล้มลงมาดับหมด ภายในห้อง
แทบมืดสนิทเหลือเพียงแสงจากวงแหวนเวทให้เห็นลงๆ เท่านั้น

“โอ้ย!” เสียงชาร์ลิตร้องเมื่อล้มกระแทกพื้นอย่างแรง ลูณัลที่เห็น
เพียงเงาไหวๆ เลยพยายามจะเข้าไปพยุงทั้งๆ ที่ตัวเองก็จะล้มเหมือนกัน
แต่การไหวนั้นเกิดขึ้นเพียงแค่อันเดียวไม่ถึงนาทีก่อนจะหยุดลง

“แผ่นดินไหวเหวอเนี่ย” คอรัลลุกขึ้นเป็นคนแรกพร้อมกับดึง
บาร์คที่วิ่งเข้ามาแอบซุกตัวในเสื้อคลุมเขาออกมาด้วย แต่มันก็ยังกลัว
ตัวสั่นและหลับตาปี

“แผ่นดินไหวที่นครลอยฟ้าเนี่ยนะ เป็นไปได้ไง” ลูณัลหันมาถาม
ขณะประคองตัวชาร์ลิตไปด้วย

“เป็นไปได้สิ ถ้าเกิดการเคลื่อนไหว วัตถุขนาดใหญ่ถ้าเกิดการ
เคลื่อนตัวเพียงนิดเดียวก็จะเกิดแรงสั่นไหวที่รุนแรงอยู่แล้ว” ชาร์ลิตรู้

ทันทีที่เลยว่านี้คือสัญญาณเตือนระดับร้ายแรงที่สุดเพราะนครชาเครสต้ากำลังเคลื่อนตัวตกลงสู่พื้นโลก

สีหน้าทุกคนเริ่มตึงเครียดขณะที่วงแหวนเวทเสร็จสมบูรณ์ แรงกดดันถูกจุดจนวขึ้น นันก็แปลว่ามันอาจจะระเบิดขึ้นมาเมื่อไรก็ได้ และเมื่อเวทมนตร์หยุดทำงานลงทุกคนก็หายตัววไปแล้ว...เหลือเพียงเศษแก้วชิ้นเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งส่องประกายวิบวับอยู่บนพื้น

สิ่งแรกที่ทุกคนรู้สึกคือความเย็น แต่เป็นความเย็นที่แตกต่างกัน ออกไปจากฤดูหนาว เป็นความหนาวเย็นที่ไม่ได้มากับสายลมเหมือนเช่นปกติแต่มันอยู่ในอากาศรอบตัวพวกเขา ทุกลมหายใจก็ทำให้เจ็บแสบ จมูกและแ่ยยิ่งกว่าเมื่อการขยับตัวทุกครั้งยิ่งทำให้มันหนาวเย็นยิ่งขึ้น

สัมผัสบนฝ่าเท้าก็นิมยวบ แตกต่างกับความนิ่มของพื้นหญ้า พวกเขาแทบจะหาหลักวางเท้าให้มันคงบนพื้นไม่ได้เลย สัมผัสนั้นก็เหมือนสัญญาณบอกความเลวร้าย และทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นเพียงแคความรู้สึกอีกต่อไปเมื่อทุกคนล้มตาคืน

ภายใต้แสงจันทร์ของท้องฟ้าที่ไร้เมฆ ทุกคนได้เห็นเนินทรายลูกแล้วลูกเล่าตลอดแนวสุดสายตาไม่ว่าจะด้านหน้าด้านหลัง ในที่สุดสมองก็รับรู้ว่าดอนนี้พวกเขากำลังยืนอยู่บนทะเลทรายที่ไม่มีแม้แต่หญ้าสักต้น

“...ใครมีคำถามอะไรไหม” ชาร์ลลอตพยายามฝืนยิ้มแห้ง ๆ และวินาทีนั้นก็เป็นครั้งแรกที่ทุกคนในกลุ่มสามัคคีกัน

“ที่นั่นที่ไหน!!!”